

ROZPRÁVKY Z HVIEZD
ΚΟΣΜΟΒΥΛΑΚΑ ΣΤΗΛΙΕΣ

Eva Hyžinská
ΕΛΑΡ ΗΛΖΙΝΣΚΑ

ROZPRÁVKY Z HVIEZD GALAKTICKÉ ROZPRÁVKY

SCI- FI ROZPRÁVKY

Eva Hyžinská

Sci-fi rozprávka

Rozprávky z hviezd / Galaktické rozprávky

Obsah :

Stará borovica a trpaslíci

Stará borovica3
Ako prišla jar7
Ako prišlo leto9
Ako padajú krúpy10
Mačičky11
Ako prišla jeseň13
O sove15
Ako prišla zima17
O vydrách117

O Popoluške

O Popoluške22
Ples31
Nová skúška32
Popoluška, kde si ?.....	38

O Snehulienke

O Snehulienke45
Tetka chobotnica52
Modré svetlo58

O Šípovej Ruženke

O Šípovej Ruženke67

Spievajúce hviezdy77

Venované s láskou mojim najmilším ,
vnukom a vnučke.

Stará borovica

☞de bolo, tam
bolo, v ďalekej
krajine, hneď rovno
za nosom, stáli
vysoké hory.

Klenuli sa
skoro do neba a dotýkali vychádzajúceho slnka. To sa spoza
nich pomaly vynáralo a svojimi lúčmi hladkalo tmavú skalú.

Skoro pod vrcholom bola pekná lúčka s hebkou trávičkou, zvedavé slniečko sa ponáhľalo osvietiť vysokú borovicu stojacu uprostred.

Bola vysoká, prevysoká, mohutná, s pokrútenými konármi. Ako ju lúče hladkali, pomaly oživala, s radosťou sa budila zo sna.

Najprv osvetlilo vrcholec, tam hore bývala stará trpaslíčka. Nik nevedel, koľko má rokov, no bola zaručene najstaršia, preto bola šéfka ostatným trpaslíkom.

Ako prvá prišla bývať do celkom mladej borovice, ako strom rástol, posúvalo sa okno vyššie a vyššie, do dolných poschodí sa sťahovali noví a noví trpaslíci. Borovica mohutnela, nájomníkov stále pribúdalo. S tými sa zoznámime postupne. Teraz ostaneme pri babke Betke.

Zobudila sa hneď ako sa jej prvý zlatý lúč dotkol okna.

-Oj, ale je to ráno krásne,- ponatahovala si údy, posadila sa na posteli, vhupla do papučiek, pomalým krokom sa došuchtala k oknu, ktoré dokorán roztvorila.

Pršteky vstávajúceho slniečka liezli nižšie a nižšie po strome, budili trpaslíkov. Z každého okna sa niesli rôzne zvuky. Nieкто vstával s radosťou, nieкто ani neotvoril oči. Nieкто sa tešil, nieкто hundral, presne ako deti, keď ich budia. Veď vieš ako vyzerá trpaslíček, je to len malý človečik, schoval by si ho v dlani, no najlepšie vo vrecku, aby si mu neublížil.

Stará borovica spokojne šumela a ohýbala svoje konáre vo vetre.

Babka Betka si sadla do hojdacieho kresla k obrazovke počítača.

- Tak pozrieme, aké je von počasie.- prepínala gombíky na obrazovke, cez satelit videla rôzne krajiny. Všetko bolo

podľa plánu, von vládol pevný poriadok. Po jari prichádzalo leto, po lete jeseň, po jeseni zima a po zime jar.

-Ale, ale, tu nerastie tráva- videla, ihneď volala telefónom Tatuškovi, aby zistil, čo je vo veci.

Tatuško nasadol na kvapku rosy, rýchlo sa spustil na zem, priamo ku krtkovmu domčeku. Zaklopkal na dvere.

-Haló, haló, krtko, prečo ti tu nerastie tráva ?-

-Lebo už dávno nepršalo-, smutne odpovedal krtko, utieral si veľké slnečné okuliare, tuho prižmuroval očka pred svetlom.

-Oj, to je zle, hneď to napravíme- upokojoval krtka Tatuško. -Babka Betka, to je hrôza, prečo si Romčo neplní svoje povinnosti ako obyčajne, musíš mu dohovoriť. Veď je dážď veľmi treba, ako budú rásť rastlinky a čo potom budú papať zvieratká? - mal starosti Tatuško, nespokojne sa vrtel v riadiacej miestnosti, kde naňho žmurkali svetielka z rôznych obrazoviek a prístrojov.

-Sadni si, upokoj sa, preprogramuj počítač Romčovi, možno je chyba tam - uspokojovala ho babka Betka. -Volám ku mne Leonarda, nech sa príde pozrieť na vietor, v západnej krajine mu robí neporiadok,- oznámila babka do vysielacky. V tom sa otvárali dvere pred Leom. Bol taký rýchly ako blesk.

-Ja som to tušil, ja som to vedel,- bedákal, ozlomkrky bežal k počítaču- Hneď to napravím, už to bude.-

Na jeho obrazovke bolo vidno, ako vietor strháva strechy, ženie z mora veľké vlny, čo sa vylievali, aby rúcali všetko, čo im stálo v ceste. Neporiadok zo smetí, rôznymi úlomkami z rozbitých domov sa vršili do vysokých hôr, menili tvár krajiny na šedivú masu.

-Včera som si v kresle zdriemol, prišiel Alanko, spoza chrbta mi postláčal gombíky, doteraz som o tom nemal ani potuchy. Tolko nepríjemností mi narobil, mohol som sa pozrieť do programu, no ja hlupák som si myslel, že je všetko v poriadku,- behali mu prsty po klávesnici.

Aj tak nakoniec bolo, vietor ustal, tváril sa, že fúka len tak slabo, aby vysušil mláky s blatom, čo ostali porozlievané naokolo.

-Prikážem slniečku, aby si posvietilo na tento kút viac, pomôže dať vetru do poriadku potopu.- zarmútene šomrala babka Betka.

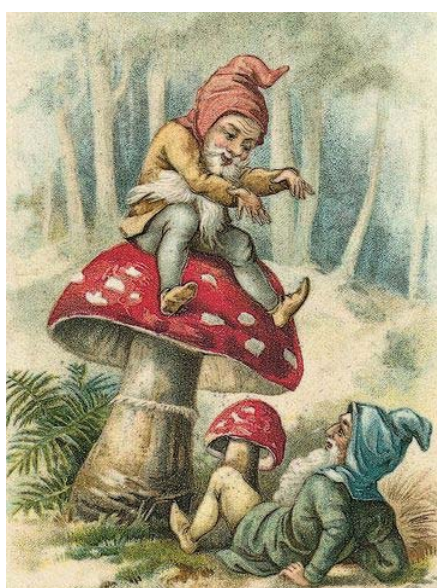
Kým sa tí tu trápia s naprávaním neporiadku, poďme sa pozrieť na ostatných.

V starej borovici bývajú všetci trpaslíci, malí aj veľkí. No majú to podelené, na spodku najmenší, čoraz vyššie starší a dôležitejší, lebo tí tu boli skôr, viac sa stihli naučiť, preto sú aj múdrejší.

Na samom vrchu babka Betka, veľká šéfka, ona im vládne neobmedzenou mocou s múdrosťou, všetci ju poslúchajú bez odvrávania na slovo. Lebo tak to má byť. Aj ty musíš poslúchať svojich rodičov, babky, dedkov, všetkých dospelých.

Aj tu všetci malí chodia do jasličiek, čo je v starom dube a do škôlky v mladej vrbe. Oba stromy stoja hneď opodiaľ starej borovice, ktorá ich chráni svojimi mohutnými konármi. Učia sa tak ako ty, všetko, čo budú potrebovať až vyrastú, potom pôjdu do školy v starej borovici.

Babka Betka, Tatuľko s Leonkom dali do poriadku počasie, no parilo sa im z kečky, boli poriadne ustatí kým ponaprávali, čo Alanko možno naschvál, možno nie, len tak z radosti povyvádzal. Veď len otáčať, postláčať nejakým gombíkom na počítači nie je ťažké, je to veľká zábava, keď veľký zaspí v práci. No, a oni tak radi driemu, ako natruc, keď sa chcú malí hrať.

AKO PRIŠLA JAR

Jednoducho. Slniečko sa konečne dosýta vyspalo, nabralo silu, začalo svietiť o dušu. Jeho lúče všade kam sa dostali, roztápali kopy snehu, z ktorých tiekla voda do mora, spod snehu prvé vykukli snežienky, hrdo dvíhali svoje hlávky hore. Pomaly sa pridávali aj iné kvietky, až všetko naokolo rozkvitlo.

Včielky vyleteli z úľa, usilovne zbierali med z každého kvietku. Mravčky zametali cestičky, ruch a šum prebúdzať aj iné lesné zvieratká. Spolu sa tešili slniečku. Aj tie, čo spali cez celú zimu, aj tie, čo sa museli brodiť vysokým snehom. Keď zmizol posledný sneh, prišla jar.

Drobný dážď padal po celom lese ako perličky, usádzal sa na listoch stromov. Kvapky sa gúľali po zemi, spájali do pramienkov, utekali po zemi na kraj lúčky.

Škriatok Andrej vytiahol svoj čln, usilovne vesloval oproti prúdu smerom k jasličkám. Ponáhľal sa do roboty. Mal

na starosti výchovu a dozor nad najmenšími trpasličatami, staral sa o nich s veľkou láskou, obrovskou trpezlivosťou. Vedel aj prižmúriť oko nad ich nezbedami, vedel ich aj pochváliť, no keď klamali, to ho veľmi nahnevalo.

Klamať sa nemá, pravda? Aj trpasličatá vedeli, že na klamstvo sa rýchlo príde, no vždy to skúšali, znova a znova. Veď raz sa to predsa podarí, nádejali sa. Ale nie! Vždy im na to prišli.

Našťastie jaselčatá nemali prístup na vrchol borovice, bolo to pre nich vysoko, nedočiahli na gombík rýchlovýtahu, tak nemohli porobiť nepodarené kúsky v riadiacom centre, zato škôlkári už vedeli obsluhovať rýchlovýťah, preto sa vozili hore dole, občas aj kazili, čo sa dalo.

V jasličkách bolo spev počuť naďaleko, to sa učili riekanky, básničky, kreslili, spolu sa hrali celý deň. Pravdaže aj spali, lebo len vtedy rástli. Nieкто spinkal viac, lebo si myslel, že rýchlejšie narastie. Nieкто spinkal menej, no vtedy bol aj menší ako ostatní. Veď to poznáš, aj mamička vraví, že musíš spinkať, aby si narástol, no ty sa tváriš, že nepočuješ. Vieš, že má pravdu ?

Starý dub by o tom vedel rozprávať. V jeho jasličkách sa vystriedali všetci trpaslíkovia, ktorí teraz posielajú svoje deti aby sa učili, rýchlo vyrástli , dúfajú že budú múdrejšie ako ich rodičia. Trpaslíčkovia z prvej, druhej, aj tretej triedy vždy na koniec roka si na rozlúčku pod jeho konármi urobili majáles. Na všetky kvietky povešali lampióniky a pozapalovali svetielka, tešili sa, že na ich lapajstvá a nezbedy bude zabudnuté. Tancovali na lúčke s motýlikmi, svätojánske mušky im usilovne svietili do noci. Starý dub sa kýval do taktu s cvrčkami.

To bol pekný majáles, preto hurá na prázdniny.

AKO PRIŠLO LETO

Pez leto majú jasličkári, škôlkári, školáci a všetci trpaslíčkovia, veľkí aj malí, prázdniny. Rodičia aj deti si ich užívajú, tešia sa z voľna.

Počasie vtedy riadi len babka Betka, no vždy jej jeden zostane pomáhať. Predstav si, vtedy je aj najmenej pohrôm, lebo krpci nemajú čas vystrájať nezbedy. Veď sú na prázdninách. Všetkého je dosť, aj pre zvieratká, v lete je každému hej. Môžu sa kúpať, opaľovať, spoločne konečne šantiť.

Len šéfka musí dávať pozor, aby slniečko nesvietilo priveľmi a nespálilo všetko naokolo. Preto musí aj niekedy nahnať mráčky na oblohu, aby ich mohla zbaliť do veľkej čierňavy, ktorá je ťažká od kvapiek dažďa. Vietor sa do mračien rád oprie, ako ich gúľa po oblohe, vytriasa z nich kvapky, čo cupkajú na zem. Keď sa čierne mračná vypršia, sú bielulinké ako mamine periny, voňavé, ľahučké, vetrik ich rozfúka po oblohe, slniečko opäť vyjde s úsmevom, usilovne svieti, aby sa všetci tešili z prázdnin.

A vieš dobre, že aj dobrého sa ti preje, aj prázdniny ťa raz prestanú baviť. Veď si už všetko videl, všade si bol, všetko si už robil, aj hračky sa ti zunujú, tak sa začneš tešiť do škôlky.

Ako padajú krúpy

Raz v lete si babka Betka dlhšie zdriemla, keď do riadiaceho centra sa potichučky vtiahol Alanko so Sárrou. Poobzerali sa po svietiacich obrazovkách, pokukali dookola, potešili sa, huráá, nikto tu nebol. Sadli si dôležito jeden na stoličku a druhý potichu si vyliezol na stolček, tvárili sa že pracujú, sem - tam stlačili gombík, tu a tam pokývali páčkou. Uznanelivo zakyvkali hlavou, vytešení nad svojou prácou vybehli von. Nikto ich nevidel.

No nebolo to dobre, začali sa diať čudné veci. Slniečko zakryli tmavé mraky, udierali veľké blesky. Z oblohy sa namiesto dažďa valili krúpy, boli veľké ako hrášky, niekde aj väčšie, ako padali na zem, doudierali všetky kvietky i zvieratká.

- Aha, padá sneh - výskali deti, ktoré sa kúpali v potoku.- Aký je tvrdý!-

-Ako zmrzlina- olizovalo dievčatko plnú dlaň ľadového čuda.- Je mi zima- utekalo sa schovať pod strom za mamičkou.

Našťastie sa babka Betka povrtela v kresle, otvorila jedno očko, zazrela tú spúšť. Hneď vedela, koľká bije, pomohla slniečku rozohnať mraky, ako sa oprelo na zem, krúpy sa začali roztápať, mizli. Za chvíľku po nich nebolo pamiatky. Deti sa opäť kúpali v potoku, špliechali jeden druhého vodou, výskali od radosti.